

Интервю на Whiplash с Children of Bodom

Макар че издаде първия си албум през 1997 г., финландската мело-дет метъл шайка Children of Bodom отдавна не се счита за ново име на сцената. С шест албума зад гърба си квинтетът вече е с изграден статут и всяка нова продукция се очаква с нетърпение от критици и фенове, а вокалистът и китарист Alexi Laiho е споменаван с уважение като един от най-талантливите съвременни шредъри. На 7.03 ще излезе новия албум на финландците "Relentless Reckless Forever", на 19.04 пък очакваме Children of Bodom да посетят България за първи път - всичко това ни послужи като конкретен повод да потърсим за коментар по най-любопитните въпроси басиста на групата Henkka T. Blacksmith. Ето какво сподели той специално за читателите на Metal Katehizis:

Metal Katehizis: Здравей, Henkka! Много поздравя от България и честит ви нов албум. Все още не съм имал възможността да го чуя, но прочетох доста добри отзиви из чуждестранните медии. Би ли представил с няколко думи "Relentless Reckless Forever" на нашите читатели?

Henkka Blacksmith: Здравсти! Първо бих искал да кажа, че ние сме много щастливи от получения краен резултат. Албумът стана супер свеж, но носи и много яко old school усещане. Има я онази Bodom-ска тръпка, която сякаш бяхме позагубили в последно време. Предполагам, че причина за въздействието са най-вече мелодиите. Иначе дискът е бърз, бавен, мелодичен, трашърски... - всичко това наведнъж.

Звучи обещаващо. Има ли някакви кардинални промени или изненади, които феновете биха могли да очакват?

Не, не мисля. "Relentless Reckless Forever" е типичен Children of Bodom-ски албум.

Значи целта ви този път не е била да прекосявате граници?

Ние никога не се целим в нищо. Просто си свирим нашата музика по начина, по който ни звучи най-добре. Така че не натискаме, за да разчупваме някакви граници, единствено се стремим да извлечем максимума от самите себе си и да запишем най-силния албум, на който сме способни към настоящия момент.

Ясно. Бандата се състои от страхотни музиканти. Какви бяха най-сериозните технически трудности, които стояха пред вас, докато записвахте новия албум?

Ами има доста сложнички партии в новия ни материал - както за мен, така и за всички в бандата. Alexi пише парчетата и понякога рифовете са трудни дори за него, така че можеш да си представиш какво им е на останалите. За мен конкретно средната инструментална част на "Not My Funeral" беше най-сериозното предизвикателство.

Единствената песен, направена публично достояние досега, е "Was It Worth It?" (към момента на вземането на това интервю "Ugly" все още не беше пусната за online слушане, бел. авт.). Смяташ ли, че тя описва албума по най-добрия начин?

Не, тази песен не е представителна за диска. "Was It Worth It?" всъщност е едно от най-леките и праволинейни парчета в "Relentless...".

А ти с коя песен би описал албума?

Ако зависеше от мен, вероятно бих избрал "Shovel Knockout" - обожавам това парче. Или пък "Ugly"... или "Not My Funeral"...

Това ли са личните ти фаворити?

Да - "Shovel Knockout", "Ugly", "Roundtrip to Hell and Back", заглавното парче...

Сега за пръв път работихте с продуцента Matt Hyde. Как се спряхте на него и какъв беше неговият принос за "Relentless Reckless Forever"?

През есента на 2009 година се срещнахме с доста продуценти и от всички тях се спряхме на Matt. Още тогава си личеше, че той е готов да се отдаде изцяло на проекта. Matt изяви желание да дойде да записва във Финландия, а това беше от съществено значение за нас. Така че той беше удобен и надежден избор за продуцент. Освен всичко Matt е музикант и допринесе много за звука на албума (който, естествено, е различен спрямо нашите предишни издания), защото се занимаваше с целия процес - запис, миксиране и мастеризиране. Помогна ни и за аранжирането на някои партии - вярно, малки, но много готини пасажки.

А би ли сравнил стила му на работа с този на Mikko Karmila и Peter Tagtgren?

Mikko е специализиран в записа. Никога не сме го карали да продуцира или да аранжира парчетата. Той се придържаше към записа и миксирането, но пък в тези области е истински корифей. Peter... ами, тогава бяхме млади и не осъзнавахме напълно какво точно се случва. Единственото, което знам със сигурност, е, че "Follow the Reaper" стана адски силен албум и Peter издигна звука ни на съвсем ново ниво.

Гледам обложката ви и Мрачният жетвар отново е там. Как я кара той в последно време?

А, добре е. Фото-сесията покрай "Blooddrunk" беше доста кървава, така че се наложи да си промени одеждите, но... пак успя да ги изцапа. Може би следващия път ще е гол - така ще ни излезе по-евтино, ха-ха-ха.

Имало ли е случаи в миналото, когато да сте обмисляли вариант за премахването на Жетваря от вашите обложки, или пък моменти, в които да сте нямали идеи за него?

Не, никога. Все пак той е фундаментална част от историята и артуърка на групата.

"Blooddrunk" достигна до 22-ро място в класацията на Billboard, което си е доста сериозен успех за европейска банда. Усетихте ли повече медийно и фенско внимание след подобно постижение?

Хммм... Не знам. Най-малкото в момента има много повече очаквания към нас, това е сигурно.

От друга страна обаче последните ви два диска - "Blooddrunk" и "Are You Dead Yet?" - бяха приети доста разнопосочно. Някои фенове ви обвиниха в прекалено залитане към комерса, други пък изказаха мнението, че тези албуми звучат твърде американизирани... Как би коментирал тези обвинения?

Често казано, не смятам, че мога да направя каквото и да е, за да опровергая подобни твърдения. Ние никога не планираме музиката си в аванс, а просто я свирим така, както я усещаме. Това е нашият метод на работа още от времената на "Something Wild". Не се целим в някакъв конкретен тип звучене. Така че не сме се опитвали да звучим "по американски" (каквото и да означава това), а и - сега, след като го спомена - бих казал, че не се опитваме да звучим и "по европейски" (каквото и да означава пък това). Стремехът ни е да творим най-добрите песни, на които сме способни, и това задоволява нашия музикален глад. Всъщност, като се замисля, може би липсата на толкова много мелодии в последните албуми е накарала някои хора да ги обявят за по-американизирани. Е, в новия диск мелодиите отново са в изобилие. Това означава ли, че сега звучим по-европейски???

Предполагам, че ще трябва да изчакаме да чуем диска, за да разберем. Ти донякъде отговори на следващия ми въпрос, но така и така сме задълбали в темата, бих искал да ти го задам. Феновете винаги искат записи и песни, които да са завръщане към корените, как вие самите балансирате между техните желания и собствената си визия за развитие на групата?

Разбира се, че чуваме мненията на феновете и това, че те ги изказват, е страхотно. Но да правим музиката си за някой друг? Това би било огрооооомна грешка. От 1992 г. насам единствените, за които творим, сме самите ние. Примерно първият ни албум - "Something Wild" - никога нямаше да бъде издаден, ако слушахме съветите на хората и се водехме от техните реакции. А ако албумът не се беше появил тогава, нямаше да сме тук сега. Аз също съм фен и знам, че понякога реагирам по подобен начин и искам моите някогашни любимци да се върнат към корените си. Но пък осъзнавам, че дори да го направят, нещата никога няма да са същите, нали? Успявала ли е някоя от бандите, която се е променяла по време на кариерата си и след това се е връщала обратно към миналото си, да бъде толкова добра, колкото е била преди? Не мисля. Най-малкото не и ако това решение е било рационално. Защото музиката идва естествено при твореца и колкото по-естествен е процесът на нейното създаване, толкова по-добра е тя.

Като се замисля, донякъде е въпрос на гледна точка. Вярвам, че хората, които създават музика и я изпълняват, ще ме разберат. Например ти самият не би могъл да слушаш чужди съвети за това как да звучи твоята собствена банда, нали? Е, Children of Bodom звучат различно във всеки един свой албум и това е. И се надявам така да бъде и за в бъдеще.

Чудесен отговор - благодаря ти. Да се прехвърлим на една друга тема - интерпретацията на чуждото творчество. Вие винаги сте правили страхотни кавъри. Има ли песен, която искате да пречупите през своята призма, но все още не сте имали възможността да я запишете?

В момента събираме идеи, изпробваме най-интересните предложения и избираме онези песни, които се получават. В интерес на истината повечето от предложенията не сработват, както очакваме.

Цикълът турнета-албум при вас е доста динамичен. Колко дълго смятате, че можете да поддържате това темпо?

Докато се чувстваме добре, ще поддържаме интензивния ритъм. Ако удоволствието, което получаваме от концертите и от създаването на нови песни, е същото както досега, можем да продължим вечно. Ако ни стане скучно, ще започнем да го правим насила и тогава ще е по-добре да спрем.

Вие сте млада група (повечето членове на бандата са на възраст около 30 години, бел. авт.), но вече сте се превърнали във фактор в съвременната метъл музика и звучите разпознаваемо. Какво искате да постигнете оттук насетне?

Ние стигнахме далеч отвъд най-смелите си мечти и аз съм щастлив от постигнатото до момента. Както казах преди малко: бих се радвал, ако оттук насетне успеем да запазим това усещане възможно най-дълго.

Понеже вече сме към края на интервюто, да те попитам набързо и за предстоящото турне. Концертите започват в средата на март, а на 19 април за пръв път ще гостувате в България. Правите ли нещо специално, когато свирите в някоя държава за пръв път?

Не. Това е просто един изключително специален момент за нас. Надявам се и за феновете да е така, но това ще го разберем на самия концерт. За мен е супер вълнуващо да дойда на ново място и да се срещна с хората там. Естествено, имам високи очаквания и за българския концерт.

Имате ли вече някаква идея за сетлиста или тепърва ще го избистряте?

Все още е твърде рано да говорим за сетлиста. Скоро ще започнем да репетираме за турнето и тогава ще мислим кои песни ще свирим на концертите. Във всеки случай изборът ще бъде труден.

В миналото вие сте свирали на една сцена с почти всички големи имена в метъла. Кои са бандите, които за вас са най-приятните спътници за турнета?

Веднага се сещам за Slayer, Lamb of God и Hypocrisy.

С това въпросите ми се изчерпаха. Финални думи към българските ви фенове?

Благодаря за интервюто. Изключително съм развълнуван от предстоящото посещение във вашата страна. Бил съм на почивка на Златни Пясъци, но съм сигурен, че България, и по-специално София, са доста различни от това, което съм видял. Ще се видим скоро..

